

Yan Mayerski

Bezmocnost' nesmrtel'ných

Stratený





Každý človek na svete má nejaké sny, predstavy, ako by chcel prežiť život, čo by chcel dosiahnuť. Nieкто chce všetko dosiahnuť najľahším možným spôsobom, nieкто si zase vyberá najťažšiu cestu. Nieкто túži po majetku, po moci, po sláve a niekomu stačí skromný život v skromnom príbytku niekde v ústraní. Niektorí sa starajú len o seba a okolie, ostatní ľudia, ich vôbec nezaujímajú. A sú takí, čo nevedia zažiť pocit šťastia, ak ten istý pocit nemajú aj ľudia v ich okolí, napriek tomu, že oni sami sa pritom ani nemajú zle. Osobne sa považujem za predstaviteľa tej druhej skupiny.

Ako mladý som túžil cestovať. Avšak, ten malinký fliačik zeme, na ktorom som žil, v minulosti obkolesený nepreniknuteľnými hranicami, nedával veľa možností na spoznávanie sveta. Tak som si v duchu vymyslel auto na spôsob búdky Pána času, čo bolo zvonka normálne a zvnútra veľké, aj keď, v tom čase som o Pánovi času ani netušil. A vo svojej fantázii som cestoval po svete. Odvtedy prešlo pol storočia a zmenilo sa aspoň to, že tie hranice sú od seba trochu ďalej. Avšak moja stará oktávia, ktorou kompenzujem to, čo mi nebolo voľakedy dopriate, je stále zvonka malá a zvnútra ešte menšia.

Mojím druhým snom bol svet bez násilia. V podstate sa ľudstvo už pokúšalo taký svet vytvoriť, ale na to udržanie beznásilia používalo násilie najhrubšieho zrna.

V mojich predstavách boli ľudia prirodzene nenásilní. Žiadny veľký brat, ani sila, nič, čo by ich v beznásilí udržiavalo. Aby som to beznásilie

zdôraznil, tak som ich konfrontoval s inými ľudskými svetmi s rôznymi formami násilia.

Tieto predstavy som postupne začal ukladať do písomnej formy. To sa písál rok 2000. Napísal som celú časť „Nezabudni“, ešte pod iným názvom. Okrem iného som do nej zahrnul voľnú erotiku ako bežnú súčasť života, aj cestovanie po Galaxii a spoznávanie nových svetov. V príbehu som pokračoval až po dvadsiatich rokoch. Za ten čas sa toho dosť v spoločnosti zmenilo. Či k dobrému alebo zlému, to ukáže až čas, keď toto všetko už bude len história. Ja som radšej niektoré časti vymazal. Avšak samotný príbeh ostal bez zmeny.

V roku 2020 som napísal pokračovanie, „Padoru“. V nej som ešte viac zdôraznil rozdiel medzi svetom, nepoznajúcim násilie, napriek tomu, že v minulosti ho musel neraz znášať, a súčasným ľudstvom na prelome dvadsiateho a dvadsiateho prvého storočia. Okrem iného som vyslovil nádej, že aj medzi nami sa môžu nachádzať ľudia, zmýšľajúci podobne ako padorčania, teda odporcovia akejkoľvek formy násilia.

Tretie pokračovanie s názvom Kráľovstvo, som dokončil v roku 2023. Potvrdila sa domnienka, že sú medzi nami ľudia, podobní padorčanom, podobní správaním, aj geneticky.

V tomto roku som napísal aj dva krátke príbehy o ľuďoch, bez ktorých by sa ani nemohli stať niektoré udalosti. Je o ľuďoch, ktorí sa naozaj pre svoje rodiny stratili, pričom však žili ďalej, bez možnosti návratu. Názov prvej je Stratený a vystihuje časť jeho osudu. Druhý príbeh sa volá Dvaja kamaráti.

Všetky osoby, miesta a udalosti v tomto príbehu sú vymyslené a ak nie je v texte výslovne uvedené inak, nespájajú sa s reálnym svetom. Ak sa niektoré osoby, miesta alebo situácie zdajú byť reálne, je to len čistá náhoda a nie zámer autora.

Yan Mayerski

**Bezmocnost' nesmrteľných
Stratený**

Bezmocnosť nesmrteľných

Stratený

Autor: Yan Mayerski

Dátum: 2023

ISBN:

978-80-974700-1-2 (pdf)

978-80-974700-2-9 (epub)

978-80-974700-3-6 (mobi)

978-80-974700-4-3 (html)

978-80-974700-0-5 (brož)

©Yan Mayerski 2023

Udalosti vo vesmíre sa riadia fyzikálnymi a kvantovými zákonmi.

*Zmysel života vo vesmíre je ten, že spôsobí udalosti,
ktoré by sa inak nikdy nestali.*

Obsah

I. časť - Stratený

1.	Stará prístavná krčma.....	1
2.	Jalena.....	4
3.	Návšteva	10
4.	Nešťastie	19
5.	Cesta za šťastím.....	28
6.	Šťastný život	38
7.	Epilóg.....	50

II. časť – Dvaja kamaráti.....

8.	Karutis	55
9.	Tim a Tom	58
10.	Zem	64
11.	Pohroma	79
12.	Nový svet	91
13.	Prvá Padora	102
14.	Epilóg.....	109

I. část - Stratený



Predslav

Tento príbeh je o mužovi, ktorý bol doteraz vždy spomenutý len tak mimochodom, len na vysvetlenie jednej udalosti. Ani nemal meno a nikto nevedel, kto to je. Pritom, jeho život a jeho činy mali na chod dejín Padory obrovský vplyv. Tak veľký, že bez neho by sa väčšina udalosti ani nestala.

Tým, ktorí nepoznajú udalosti z minulých častí, sa môže zdať jeho správanie nelogické. Avšak, ani on sám netušil, prečo sa tak správa.

Tento muž sa narodil veľmi dávno, pred zhruba štyritisícpäťsto rokmi, na Padore. Narodil sa v dobe, keď bola Padora ešte len jedným osamelým ostrovom ďaleko v oceáne. Tak ďaleko, že s vtedajšími loďami by k nej nikto nedokázal doplávať, dokonca ani k nej trafiť. Na rozdiel od ostatných si padorčania dokázali takú loď postaviť.

Na pevnine už existovali prvé organizované ľudské civilizácie. Možno si myslíte, že vtedy bol život iný. Áno, čiastočne bol, no niektoré veci platia doteraz, napríklad city, láska, nenávisť, dobrota alebo zloba. Takisto existoval obchod, remeslá, alebo hoci aj platenie daní. Ľudia, rovnako ako teraz, prežívali svoje pocity radosti, strachu alebo smútku. A každý jeden deň svojho života sa museli starať o svoje prežitie nekonečným zháňaním potravín.

1. Stará prístavná krčma



Krčma pri prístave bola plná. Vonku lialo ako z krhly a nedalo sa nič robiť. Prístavní robotníci aj ostatní hostia čakali, kedy lejak skončí. Ako vždy, keď sa naskytla možnosť, aj teraz si čas krátili popíjaním a rozprávaním príbehov. Najzaujímavejšie príbehy boli od ľudí, ktorí sa tu zastavili na svojej ceste do ďalekých svetov.

Práve dorazila jedna taká skupina obchodníkov. Boli to silní a svalnatí chlapíci. Zrejme len pred chvíľou vystúpili zo svojej lode. Museli mať za sebou dlhú cestu. Aj napriek evidentne ohromujúcej sile je vidieť, že sú unavení a len sťažka sa posadili na lavice. Bolo ich toľko, že obsadili tri najväčšie stoly. Hostinský pred každého postavil pohár s vínom a na jeden stôl nechal doviezť celé prasiatko, čo práve upiekol. Dobre vedel, že títo ľudia netrpia núdzou a jeho služby si náležite ocenia. Ani sa nemýlil. Jeden z nich, asi vodca, ho vyplatil a ešte aj niečo navyše pridal.

„A teraz by sme sa chceli zabaviť,“ povedal.

Hostinský to očakával, na jeho pokyn vošli hudobníci a dievčatá, ktoré sa pohotovo posadili hosťom na kolená. A takto začala celkom rozpustilá zábava. Len jeden z hostí sa nebavil. Čiastočne preto, lebo sa mu už neušlo

žiadne dievča, ale zrejme mu ani nechýbalo. Len sa zvedavo rozhliadal po prítomných.

„Pst.“ Ozval sa mu zozadu nejaký hlas. Patril starcovi, ktorý sa na prvý pohľad zdal starý, ako sama Zem. Strapaté šedivé vlasy, strhaná tvár, vychudnuté telo. Šaty na tom boli podobne.

„Neušlo sa ti dievča?“ opýtal sa ho hlasom, ktorý svojou farbou celkom sedel k jeho výzoru.

„Vieš čo? Teraz mi ani nechýba. Len nemám ako zabiť čas.“

„Ale to nevadí, ja ti pomôžem.“

Muž sa schuti zasmial. „Dedo, prepáč, vážim si tvoje šediny, ale ako ma ty chceš zabaviť?“

Muž potriasol hlavou, aby si zhrnul vlasy z čela.

„Ako? Poviem ti príbeh. Nebudeš ľutovať.“

„Príbeh? No dobre, príbehy počúvam rád. A čo chceš za to?“

„Nechcem nič, ty sám sa potom rozhodneš.“

„Zase ide rozprávať tie svoje rozprávky, nepočúvajte ho,“ povedal mu hostinský. „My ho tu nechávame prespávať, lebo nemá kam ísť.“

„A nemá rodinu, ktorá by sa o neho postarala? opýtal sa muž.“

„Že vraj má, ale tá je asi tiež len v tých jeho rozprávkach. Ak vám vadí, pošlem ho preč.“

„Mne nevadí, vypočujem si ho,“ povedal muž.

„Ako myslíte. Ja som vás varoval.“

„A koľko má vôbec rokov, veď vyzerá starý, ako samotný čas.“

„To nikto nevie,“ povedal hostinský.

„Dedo, tak začni! A ako sa voláš? Odkiaľ si?“

„Volajú ma Stratený.“

„Nechce povedať svoje meno,“ zase sa ozval hostinský. „Že vraj sa stratil. Tak ho voláme Stratený. Ale to sa ešte dozviete.“

„Nuž, Stratený, počúvam ňa,“ povedal muž a postavil pred neho pohár

s vínom.

Starec si ho rukou priložil k ústam, odpil a začal.

„Dobre. Rozpoviem ti jeden neuveriteľný príbeh. Začínal strašne dávno tu, v tomto meste.“

Starec uprel pohľad niekam do prázdna a začal rozprávať.

2. Jalena



Loď je konečne naložená. Teraz sa jemne pohupovala v prístave na takmer zrkadlovo lesklej hladine. Popri tom vydávala svoje známe zvuky, špliechanie pri náraze vln na bok lode, občas niečo zavrzgalo alebo zaškričalo. Obvyklá situácia pred plavbou. Len tá hmla sa nechcela zdvíhať. Kvôli vysokej vlhkosti a rannému chladu bola paluba aj lodná výstroj nepríjemne vlhká a klzká.

Posádka ešte driemala v podpalubí a po palube sa prechádzal len jediný muž, ktorý strážil. Kapitán sedel vo svojej kajute a premýšľal, čo ďalej. Čakalo ho dôležité životné rozhodnutie a on nevedel, čo má robiť. Vlastne vedel, no nesmel. Ale keď sa vráti domov, konečne povie rodičom, čo sa stalo a potom ju dovedie. Už nemôže dlhšie čakať. Len netušil, čo mu na to povedia. Kamaráti ho síce varovali, že to nie je dobrý nápad. Pritom sa mu zo začiatku všetko zdalo tak jednoduché a krásne.

Starec sa na chvíľu odmlčal, ako keby si chcel spomenúť na veľmi staré udalosti. Muž trpezlivo čakal.

Kapitánove problémy začali pred pár mesiacmi. Keď svojou loďou viezol cenný náklad do prístavného mesta na pevnine. Bola to dlhá plavba.

Voľakedy bývala aj nebezpečná, hlavne posledný úsek cesty, kvôli pirátom. Ešte, že sa s jedným spriatelým národom dohodli, že ich bude pri pobreží ochraňovať. Takto to stačilo, lebo piráti by sa na otvorený oceán neodvážili. Samozrejme, ochrana nebola zadarmo. Platili im hlavne prebytkom zo svojej poľnohospodárskej produkcie. Teda, až po jeho predaji.

Popritom predávali aj doma vyrobené zlaté a strieborné ozdoby pre ženy. Keď sa im podarilo pod hladinou nájsť perlorodky, tak perly použili na výrobu náhrdelníkov. Bol to veľmi žiadaný tovar.

Plavba bola príjemná, počas celej cesty im vial priaznivý vietor a po pár týždňoch doplávali do prístavu. Po zakotvení si vybavili formality a začali sa venovať obchodu. Správa o ich príchode sa totiž rozšírila po meste rýchlosťou blesku a čoskoro začali prichádzať prví obchodníci. Keďže ich tovar bol kvalitný, až sa pretekali vo výhodných ponukách.

Lod sa pomaly vyprázdňovala, ale aj tak na nej do večera ostala ešte dobrá polovica nákladu. To znamenalo, že tu musia prespať. Ani mu to nevadilo. Bol mladý, veď mal len dvadsaťdva rokov, plno energie a chuti do života. Keďže bol často na cestách, doma nemal nikoho, kto by ho čakal, samozrejme, okrem rodičov. Ale vedel, že v okolí prístavu je dosť krčiem, a dúfal, že si v niektorej nájde ženu, s ktorou môže stráviť príjemný večer.

Tak aj bolo. Večer rozdelil služby pre strážu a s priateľmi sa vydal za zábavou. Prístavné krčmy poskytovali všetko, čo potreboval k životu jeden námorník. A bolo jedno, či to bol len plavčík, kapitán, majiteľ lode alebo obchodník. Na každého čakal dostatok jedla, pitia a zábavy všetkého druhu. Samozrejme, jediným limitujúcim faktorom bola iba veľkosť jeho mešca s mincami.

Vybrali si najbližšiu prístavnú krčmu. Tu sedeli a v celkom dobrej nálade si popíjali, keď prišli noví hostia. Podľa všetkého to bol bohatý obchodník a prišiel sa sem najesť aj so svojím sprievodom. Tvorili ho